

Prošba či modlitba je stavem mysli

Ve jménu Nejvyššího principu lásky a stvoření, pros, člověče milý, by ti pomohlo bylo najít převzácného koření, jež pocit volnosti dává, slabé posiluje, lásku a dobro v každém vyvolává.

Nepřijde za tebou, neuloží se do tvé dlaně, je třeba vykročit a hledat, jak studánku žíznící laně.

Prošby, neboli modlitby, mají velký vliv na všechno živé – tvory, rostliny, živly, na bakterie, buňky, tkáně i organismy, a proto mají být vedeny s láskou, trpělivostí, úctou a pokorou:

- * prošba, modlitba je stavem mysli;
- * mysl člověka je stejně živá jako jeho myšlenky, jako všechny orgány v jeho těle. Mysl je jedním z našich důležitých orgánů, bez níž nelze ve hmotě existovat, je výrobnou pro myšlenky, které se zhmotňují naší vůlí, vírou, chtěním – egem;

- * prošba je živou energii stejně jako Země, Voda, Oheň, Vzduch a jejich obyvatelé – jakékoli pochybnosti o jejím působení ji umrtvují;

- * prošba posiluje člověka, aby dokázal přijímat v klidu a míru jakoukoli tragédii a nepropadal zoufalství. Prošba může a nemusí zabránit tragédii, záleží jakou zkušenost máme získat, ale v každém případě vede k tomu, že se člověk dokáže dívat i na smrt jako na nové zrození – pokračování života v jiné formě. A to je ten zádrhel, který nás udržuje v nevědomosti. Prošba totiž vede k uvědomování si nesmrtnosti;

- * nezáleží, jak dlouho a s jakou dovedností jsou prošby vedeny, ale co do nich vkládáme;

- * v prosbách praxe nehraje žádnou roli, cit obrovskou;

- * prosíme srdcem, ne rozumem, ne proto, že něco chceme, ale proto, abychom už nic nechtěli a dokázali přijmout to, co je;

- * je třeba nechat prosbu působit, nechat ji prostor, nezastavovat svojí netrpělivostí započatý uzdravující proces;

- * účinky léčby nelze ovlivňovat, jen posilovat svojí vírou, láskou, pokorou a upřímností. Věřit znamená nebýt zklamán, i když se nic nestane. Například intuice vám napoví, že máte zrušit let. Vy to uděláte a zjistíte, že letadlo, kterým jste měli letět, přistálo bez problému. Možná jste tím, že jste uposlechli hlasu své intuice, zachránili ostatní, kteří do letadla nastoupili;

- * prošba – modlitba je přirozená tak, jako to, že člověk chodí, mluví, vidí, cítí i slyší – je smyslem, který si člověk odepřel, nepřijal ho jako ty ostatní, které užívá s naprostou samozřejmostí;

- * neexistuje dobře a špatně vyslovená prošba, jen upřímná – plná lásky nebo neupřímná – plná chtění;

- * není žádný vzor na vedení proseb, můžeme je vést způsobem, který je nám blízký;

- * velmi silná jsou slova „děj se vůle boží“, což znamená, že poté, co jsme učinili vše, co bylo v našich silách, jsme připraveni přijmout jakýkoli výsledek, aniž bychom propadali beznadějí a zoufalství;

- * dávejme si pozor na to, jak se modlíme, než jak často prošby vedeme;

- * bez lásky je prošba neúčinná, nedojde tam, kam je směřována, zmizí sotva je vyslovena;

- * prosbou se uvolňuje vše, co v nás dřímalo – strachy, kletby, vášně, zrad i msty.

Jedna starší žena začala rozhovor moudrostí, již, jak řekla, se řídí, a ta zní: „Muž, jehož zasáhla povodeň, prosil Boha, aby ho zachránil. V naději, že se tak stane, vylezl na strom a čekal. Zanedlouho připlula loďka a člověk, který v ní byl, jej vyzval, aby slezl ze stromu a nastoupil, on ale odmítl se slovy, že čeká na svého zachránce. To se opakovalo třikrát a třikrát odmítl. Když už byl téměř pod vodou, opět zvolal <Bože, proč jsi mi nepomohl> a Bůh odpověděl <já jsem ti pomohl, ale ty jsi moji pomoc nepřijal. Třikrát jsem k tobě poslal loďku a třikrát jsi ji odmítl.> Muž, který prosil Boha o pomoc, čekal na záznak, který se stal, ale on ho nepoznal. Očekával samotného Boha, jenž se snese z nebe. Nenastoupil do loďky, protože mu unikaly souvislosti. Za své nepochopení zaplatil životem.“

Když tak naslouchám všem těm příběhům lidí, shledávám, že mnozí z nás se pevně držíme svého stromu a čekáme na zázrak, který stále nepřichází. Nejinak tomu bylo i u toho muže, který si vše vysvětlil po svém. Byl přesvědčen, že opustil a zradil Boha, že v Něho dost nevěřil, neuctíval a nemiloval Ho tak, jak se patří. Všechnu tu bolest a utrpení, jež pociťoval, příkládal trestu za svou neposlušnost, což ho velmi oslabovalo a deprimovalo.

Po vedení proseb za odpuštění všem bytostem, jimž v minulosti ublížila nebo jí bylo ublíženo, pronesla, že v průběhu proseb měla velmi zvláštní zážitek, s jakým se nikdy předtím nesetkala. Řekla: „Když jsem prosila za odpuštění jednotlivé bytosti, jimž jsem kdysi ublížila nebo ony mně, měla jsem silný pocit, že všechny ty životy žijí najednou, že v nich jsem a dotýkám se všeho a všech, jako by mezi nimi nebyl žádný čas, nic, co by je od sebe oddělovalo. Všechno bylo tak propojené, živé a skutečné. Měla

jsem pocit, že se vše odehrává tady a teď najednou.“

Velmi mile mě překvapil postřeh této ženy, neboť svým poznatkem potvrdila, že je možné napravovat chyby, křivdy, omyly a viny ze všech životů, jimiž jsme kdy prošli. Měla jsem z toho upřímnou radost, nebo i tato zkušenost svědčí o tom, že **mezi životy nejsou žádné hranice** a je možné do nich kdykoli vstoupit za plného vědomí, bez regrese a hypnózy. Tato žena pocítila živou přítomnost minulosti – zachytila okamžik bez hranic. Byla všude, kde ji bylo třeba. Její prošby byly opravdové, skutečné a hluboké, neboť byla ve správné chvíli na správném místě.

Mezi životy skutečně nejsou žádné hranice a naše duše to ví a ví to i ten, kdo ji dokáže naslouchat, nechá se jí s důvěrou a láskou vést. Je dobré, že opět cítíme blízkost toho, co jsme vytěsnili ze svého života – svého ducha, v něhož naše ego nikdy nevěřilo a dělalo vše proto, abychom neuvěřili ani my. Proč by měl být sluhou, když může být pánem.

Přijmeme-li, že neexistuje čas ani prostor, otevrou se nám možnosti zcela nového pohledu do historie. Zjistíme, že na ní není nic starého, neboť **vše je v člověku nikoli ve věku**. Hranice mezi tím, co historií nazýváme, a dnešním člověkem mizí a on začíná v sobě poznávat, kde byl i to co žil, co postavil i zbořil, zviditelňuje se vše, kdy a v čem pochybil. **Historická místa jsou zviditelněním energie, která v nás zůstala**. Dávné události, budovy i místa, to všechno je propojené a působí na všlechní člověka, na jeho citění i činy. Není postaven mimo žádnou událost, která se kdy odehrála na planetě Zemi.

Nic neexistuje mimo nás, s námi přichází i odchází vše, co v nás kdy bylo, je i bude. Energie všech našich životů je v nás a je živá, jen je neumíme dát do souvislosti s životem, který žijeme, a s prostředím, v němž se pohybuje. Místo, abychom tyto životy uvedli do souladu se vším, co k nim náleží, oddělujeme je od sebe, jako by byly něčím, co k nám nepatří. Tím vším, co se nám děje, naše duše zraje, duch se uzdravuje a tělo omlazuje.

Hana Hájková v knize

ÚCTA K ŽIVOTU

Prošby za odpuštění

Vydalo ji nakladatelství Pragma, V Hodkovičkách 2/20, 147 00 Praha 4, tel.: 241 768 565, www.pragma.cz